

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΧΟΡΟΣ

[Σελὶς ἐκ τοῦ καθ' ἑκάστην βίου]

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΠΑΝΙΩΣ ἡ Λίνα ὑπῆρξε τόσον εὐτυχῆς, ἀλλὰ καὶ τόσον θελκτικῇ καὶ ἐπέραστος, ὅσον κατα τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τοῦ Δεκεμβρίου, καθ' ἣν συμπληρώσασα τὰς τελευταίας λεπτομερείας τῆς κομμώσεώς της, καὶ διευθετήσασα πρὸ τοῦ κατόπτρου, διὰ χιλιοστήν ἤδη φοράν, τὰ ἐπὶ τῆς πλουσίας ξανθῆς της κόμης συμπεπλεγμένα ἄνθη, τὰς ἀδχμαντίνους καρφίδας καὶ τὰς πρὸ τῶν στέρνων ἀφρώδεις παρυράς τῆς πολυτελοῦς ἐσθῆτος, ἀνέμενεν ἀπὸ πολλῆς ὥρας καὶ μετὰ παλμῶν γλυκείας ἀνυπομονησίας τὴν ἐπάνοδον τοῦ Κίμωνος. Ἐπρόκειτο νὰ μεταβῶσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν διδόμενον χορόν, τοῦ ὁποίου ἡ λαμπρότης προεμηνύετο μοναδικῇ, ὡς εἶχον ἤδη πρὸ πολλῶν ἡμερῶν προαναγγείλῃ τὰ φύλλα τῶν ἐφημερίδων, καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ ἔμελλε νὰ συνχνητηθῇ ὑπὸ τὴν μεθυστικὴν ἀτμοσφαῖραν τῶν φώτων, τῆς μουσικῆς καὶ τῶν εὐωδιῶν ὅ,τι ὥραϊον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὸ ἀφρόγαλα τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, εἰς πλοῦτον, νεότητα, κάλλος.

Καὶ ἦτο τόσον εὐτυχῆς τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ἡ Λίνα ! Κῦμα ἀορίστων συγκινήσεων ἐπλημμύρει ἤδη τὴν καρδίαν της, ὡς νὰ ἤσθάνετο ἀπὸ τοῦδε ὅλην τὴν γοητείαν καὶ τὴν ἡδυπχθὴ παραζάλην τοῦ χοροῦ κυλιομένην εἰς τὰς φλέβας της, ἀκτινοβολοῦσαν ἐν τῇ φαντασίᾳ της καὶ μαγεύουσαν τὰς αἰσθήσεις της.

Καὶ ἴσως δὲν εἶχεν ἄδικον. Διότι, τὸ πρῶτον τότε, ἀφ' ἧς ἐνυμφεύθη πρὸ ἐπτὰ μηνῶν, ἔμελλε νὰ ἐμφανισθῇ ἐπισήμως εἰς τὸν στελεπνὸν κόσμον τῶν αἰθουσῶν καὶ νὰ ἐπιδείξῃ, εἰς τὰ

ἅπλῃστα αὐτοῦ ὄμματα ἐπίφθονον πλοῦτον κάλλους, χάριτος, εὐφυΐας καὶ μορφώσεως. Εἶνε ἀληθές ὅτι καὶ ἄλλοτε ἢ μὴ-
τηρ τῆς Λίνας ὠδήγει ἐνίοτε αὐτὴν εἰς τὰ ἐκλεκτὰ κέντρα τῶν
χορῶν καὶ ἐσπερίδων. Ἀλλὰ τότε, κόρη εἰσέτι, ἐν τῇ παρθε-
νικῇ της ἀγνεΐα καὶ συστολῇ, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αὐστηρᾶς οἰ-
κογενειακῆς ἀνατροφῆς καὶ τὰ ἄγρυπνα μητρικὰ βλέμματα, οὔτε
ἡδύνατο οὔτε ἐτόλμα ν' ἀνοιξῇ τοὺς ὠραίους θησαυροὺς τῆς
ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματός της εἰς τὸν πρὸ αὐτῆς παρελαύνοντα
κομψὸν καὶ ἐράσιμον κόσμον τῶν αἰθουσῶν.

Ἀλλὰ τώρα ὅτε ἡ κοινωνικὴ της θέσις εἶχεν ἀλλάξει, ὅτε
στηριζομένη ἐπὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὸν βραχίονα λατρευτοῦ συζύ-
γου ἡδύνατο νὰ βαδίσῃ ἀσφαλέστερον καὶ ἐγγύτερον πρὸς τὸν
κόσμον καὶ τὰ θέληγτρα αὐτοῦ, ἡσθάνετο ὅτι ἡνείγοντο αὐτο-
μάτως πρὸ αὐτῆς, ὡς δι' ἀοράτου μαγικῆς χειρός, νέοι τώρα
ἄγνωστοι καὶ εὐρύτεροι ὀρίζοντες ἀπολαύσεων, καὶ ὅτι ἐπ' αὐ-
τῶν ἀπέκτα ἐφεξῆς μείζονα καὶ ἀναφαίρετα δικαιώματα. Δι' αὐτὴν
τώρα πλεόν ὁ κόσμος καὶ αἱ μαρμαίρουσαι πολυδαίδαλοι εἰκό-
νες αὐτοῦ δὲν διήρχοντο, ὡς ἄλλοτε ἐν τῇ δειλῇ της φαντασίᾳ,
ὥσει συγκεχυμένον καὶ ἡμίσεστον ὄνειρον, ἐφ' οὗ δὲν ἐτόλμα
νὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα καὶ ἐγγίσῃ αὐτὸν ἐν τῇ πραγματικότητι.
Τοῦναντίον· ἀφ' οὗτο ἐγένετο σύζυγος, ἀφ' οὗτο ὑπὸ τὸ πῦρ τῆς
ἀγάπης τοῦ Κίμωνος συνησθάνθη ἐν ἑαυτῇ ἀναβλυζούσας πη-
γὰς νέων πόθων καὶ ὁρμῶν, ὁ κόσμος ἀπεκαλύπτετο καὶ διε-
κρυσταλλοῦτο ὅλον ἐν τῇ διανοίᾳ της ἐναργέστερος, ἀληθέ-
στερος, γλυκύτερος, πραγματικώτερος, προσλαμβάνων νέα τώρα
ἐπαγωγὰ χρώματα, νέον κάλλος καὶ σκοπὸν καὶ θέληγτρον.

Καὶ ἡδύνατο ἄρα καὶ ἐπεθύμει νὰ ἐρευνήσῃ ψηλαφητότερον
τὸν μέχρι τοῦδε ἄγνωστον αὐτὸν κόσμον, νὰ συμφυρῇ ἐν τῇ
δίνῃ τῶν χορῶν καὶ τῇ μέθῃ τῶν ἀπολαύσεων, ν' ἀφήσῃ ἀδέ-
σμευτα τὰ χεῖλη της, τὸ πνεῦμά της, τὰ βλέμματά της, τὰς
ἐντυπώσεις της, τὰς συγκινήσεις της, τὰς φιλοφρονήσεις καὶ τὰ
μειδιάματά της, καὶ νὰ σκορπίσῃ περὶ αὐτὴν μαγείαν καὶ αἴγλην.

Καὶ ἦτο τόσον βεβαία ὅτι τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ἤθελεν ἀνακη-
ρυχθῇ ἡ βασίλισσα τῆς συναναστροφῆς, καὶ ὅτι τὴν ἐπιοῦσαν
θὰ συνήντα εἰς τὰ πρωῒνὰ φύλλα τῶν ἐφημερίδων τὸ ὄνομά της
διαλάμπον διὰ φωτεινῶν γραμμῶν ἐν ταῖς περιγραφαῖς τοῦ χο-
ροῦ καὶ παραδιδόμενον εἰς τὸν κοινὸν θαυμασμόν! . . .

Ἄλλ' αἱ στιγμὰὶ παρήρχοντο βραδεῖαι καὶ ἀτελεύτητοι, καὶ ὁ Κίμων δὲν ἐνεφάνιζετο.

— Περίεργον! πῶς νὰ μὴν ἔλθῃ ἀκόμα! τί νὰ τοῦ συνέβῃ ἄρά γε; Μήπως ἐλησμόνησε τάχα ὅτι τὸν περιμένω ἀπὸ μιᾶς ὥρας; . . .

Ἐμονολόγει βηματίζουσα κατὰ μῆκος τοῦ θαλάμου.

Καὶ αἰσθημα στενοχωρίας ἐπορφύρου τὰς ῥοδολεύκους παρειάς της. Ἔστρεφεν ἀδιαλείπτως τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀνηρτημένου εἰς τὸν τοῖχον ὥρολογίου· ἄλλοτε πάλιν ἐκάθητο μηχανικῶς πρὸ τοῦ κυμβάλου σκορπίζουσα τοὺς κρινώδεις καὶ λεπτοφυεῖς δακτύλους ἐπὶ τῶν πλήκτρων, ἐκτελοῦσα ἀσκόπως καὶ ἄνευ ἀλληλουχίας ἀσυνάρτητα τεμάχια μουσικῆς, ὅσα τῇ ἐπήρχοντο ἀπὸ μνήμης· ὅτε δὲ ἤνοιγε καὶ παρετῆρει τὴν μικρὰν χρυσοποικίλτον πινακίδα, ἐν ἣ εἶχε σημειώσει τοὺς χορούς, καὶ ἄλλοτε ἀνηγείρετο μετὰ τινος ἀδημονίας καὶ ἐφυλλομέτρει τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης λευκώματα, θέλουσα οὕτω νὰ ἐπιταχύνη τὰς στιγμὰς ἐκείνας τῆς ἀτελευτήτου προσδοκίας. Ἐπιησίαζεν ἤδη ἡ δεκάτη ὥρα τῆς νυκτὸς καὶ ὁ Κίμων παραδόξως δὲν ἐπανήρχετο.

— Ἄ! μὰ αὐτὸ καταντᾷ ἀνυπόφορον! Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ μὴ φανῇ ἀκόμα. Ὁ χορὸς θὰ ἔχει ἀρχίσει τώρα, καὶ αὐτὸς τίς οἶδε ποῦ νὰ ἐλησμόνησε τὸν ἑαυτὸν του, ἐνῶ ἐγὼ ἐδῶ πνίγομαι ἀπὸ στενοχωρίαν. Ἄ! θέλω νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ ἰδῶ τί δικαιολογίας θὰ μοῦ ἐπινόησῃ.

Κατάκοπος δὲ ἐκ τοῦ ἀγῶνος τῆς προσδοκίας ἐρρίφθη ἀσθμαίνουσα ἐπὶ τινος ἑδρας καὶ στηρίξασα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς τὴν ἀγαλματώδη καὶ ἐκφραστικὴν αὐτῆς κεφαλὴν, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης ἀνεκίνει ἐλαφρῶς τὸ ριπίδιόν της, ἐδυθίσθη εἰς παρατεταμένας σκέψεις.

Καὶ προσεπάθει νὰ ἐξηγήσῃ τὴν παράδοξον ἀφάνειαν τοῦ Κίμωνος κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, συνδυάζουσα πρὸς αὐτὴν, πρῶτην τότε φοράν, τὰς ἐντυπώσεις ἃς τῇ παρεῖχεν ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἡ ἀνεξήγητος ἀλλοίωσις τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ συζύγου της. Καὶ ἐν τῷ συνειρμῷ τῶν ἀφυπνιζομένων διαλογισμῶν της ἀνεύρισκεν ὅτι ὁ Κίμων δὲν ἦτο ὁ αὐτὸς οἶος πρὸ ἐπτὰ μηνῶν, ὅτε τὴν ἐνυμφεύθη, φαιδρός, εὐχαρὶς, εἰλικρινής, ὅλος ἐνθουσιασμός καὶ προσήλωσις πρὸς τὴν χρυσὴν του Λίανν, ὡς τὴν ἀπε-

κάλει. Ἡ ὀξύδερκεα τῆς ψυχῆς της διέδλεπεν ὁμίχλην καὶ σύννεφα εἰς τὸ βάθος τῆς ἰδικῆς του. Ἀμυδρῶς πῶς ἀνεμιμνήσκειτο ὅτι ὁ Κίμων τελευταῖον ἐφαίνετο ἀφηρημένος, κἄπως ἔξαλλος καὶ ἀσυνάρτητος, ὥς ἂν νῆ ἔκρυπτε κανὲν ἔνοχον μυστικὸν ἢ καρμίαν ἀλλόκοτον θύελλαν εἰς τὴν ψυχὴν του.

Ἐπὶ πολλὴν ὥραν εἶχε παραδοθῇ οὕτω ἡ Λίνα εἰς ἑαυτήν. Ἀλλ' εἶτα ἀνηγέρθη, ὥς ἑ ἀπαλλαττομένη τοῦ βάρους ὁδυνήσας σκέψεως, καὶ φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ συνοφρυωθέντος ἀλαδαστρίνου μετώπου της :

— ὦ Α! ὄχι! ἀνεκραίγατε μετ' ἄξιοπρεποῦς καὶ ἀγερώχου χειρονομίας. Ὅχι! εἶνε ἀδύνατον! Ὁ Κίμων εἶνε εὐγενὴς καὶ γενναῖος χαρκτηρ, καὶ μὲ ἀγχιπῆ, εἴμιχι βεβαίει. Ἀλλὰ πῶς δὲν ἐφάνη ἀκόμα !

Καὶ διηυθύνθη αὐτομάτως εἰς τὸ πρὸς τὴν ὁδὸν παράθυρον, καὶ εἰςδύσασα διὰ τῶν πυκνῶν παραπετασμάτων, ἤνοιξε τὸ ὑέλωμα αὐτοῦ, καὶ ἔκυψεν ἐκτός, ὑπὸ τὸ δριμύ τῆς νυκτὸς ψύχρος, μὴ που ἴδῃ ἐπανερχόμενον τὸν Κίμωνα.

Ἀλλ' ἔξω εἰς τὰς ὁδοὺς ἐπεκράτει σιγὴ καὶ ἐρημία, μακρόθεν δὲ μόνον ἤκούετο σβεννύμενος ὁ κρότος ἀμάξης κυλιομένης εἰς τὸ βάθος τῆς λεωφόρου.

* *

Ἀληθῶς ὁ Κίμων εἶχε μεταβληθῇ τελευταῖον. Ἀλλ' ἡ Λίνα δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ φαντασθῇ ὅποις θλιβερά ἱστορία ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν αἰφνιδίαν ἐκείνην μεταβολήν, καὶ ὅτι ἡ τύχη τῶν ἀνθρωπίνων εἶνε τότεν παλὶμβούλος ἐνίοτε. Ἠγνῶει, οὐδ' ὑποπτεύετο καὶν ὅτι τὸ εὐῶδες καὶ ὀρσσερὸν εἰδύλλιον τῆς εὐτυχίας της, ἣτις τὴν ἐμέθυεν εἰς ὄνειρα ἡδέα, ἔληγεν ἴσα-ἴσα τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο καὶ ἀκριβῶς ἐκεῖ, ἐνθεν ἤλπιζεν ὅτι ἀνοίγεται πρὸ αὐτῆς ἔδαφος εὐρυτέρως κοινωνικῆς ζωῆς καὶ πόθων καὶ ἀπολαύσεων. Ἀλλως τε ὁ Κίμων ἦτο τότεν γαλήνιος καὶ φαιδρὸς πλησίον της πάντοτε. Καὶ ὅμως κατὰ τὰς δύο ἐκεῖνας ἡμέρας, καθ' ἃς ἡ Λίνα ἠτχολεῖτο περὶ τὴν προετοιμασίαν τῶν χορευτικῶν της ἀμφιέσεων καὶ διακόσμων, ὁ Κίμων εἶχε καταρρεῦσει οἰκονομικῶς καὶ ἦτο ἤδη πτωχός, ἄθλιος, δυστυχής ! . . .

Ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ τὸ ὑποπτευθῇ ποτε ἡ Λίνα; Ἐκείνη ἐπίστευεν ὅτι ὁ Κίμων ἦτο καὶ ὡφείλε νὰ ᾔηνε εὐτυχής. Καὶ διατί

ὄχι ; Κάτοχος ἰκανῆς κτηματικῆς περιουσίας ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ του ἐπαρχίᾳ, εἰς ἣν εἶχε προστεθῇ καὶ ἡ ἐξ ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδων δραχμῶν προῖξ τῆς Λίνας, νέος ἀκόμῃ, μόλις τριακονταπενταέτης, πλήρης υἱείας καὶ δράσεως, μὲ τὸ δικηγορικὸν του δίπλωμα, τὸ ἔντιμον οἰκογενειακὸν του ὄνομα, τὰ ἠθικὰ ἐν τῇ κοινωνίᾳ κεφάλαιά του, μὲ τὸν εὖθυμον καὶ εἰλικρινῆ καὶ διαχυτικὸν χαρακτῆρά του, ἐπὶ πλεόν δὲ μὲ τὴν ἀγάπην τῆς Λίνας του, ἥτις ἐφωτοβόλει ὡς θεότης εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἐπίφθονον Ἐδὲμ τῆς εὐτυχίας του, τί ἄλλο τάχα εἶχε νὰ ἐπιζητήσῃ εἰς τὸν κόσμον ;

Καὶ ὅμως ὅλον αὐτὸ τὸ ὥραϊον οἰκοδόμημα εἶχον κρημνίσει εἰς ἐρείπια κατὰ τὰς τελευταίας ἐκείνας ἡμέρας ραγδαῖαι καὶ ἀπρόοπτοι οἰκονομικαὶ καταστροφαί. Ἡ μία ἀτυχία εἶχε διαδεχθῇ τὴν ἄλλην. Ἡ ἀπὸ τῶν κτημάτων του πρόσοδος μόλις εἶχε καλύψει τὸ ἔτος τοῦτο τὰ ὑπέρογκα ἔξοδα τῆς καλλιεργείας καθόσον μέγα μέρος τῆς συγκομισθείσης σταφίδος εἶχε πάθει ἐκ θεομηγιῶν ἡ δὲ ζήτησις αὐτῆς εἰς τὰς ἀγοράς τῆς Εὐρώπης ἦτο μετρία. Ἀλλὰ τὸν ἐντελῆ οἰκονομικὸν ὄλεθρον ἔμελλε νὰ ὑποστῇ ὑπὸ τινος συγγενοῦς του ἐν Ἀγγλίᾳ, μετ-ερχομένου πρὸ ἐτῶν αὐτόθι τὸ ἐμπόριον τῆς σταφίδος. Ὑπείκων εἰς τὰς ζωηρὰς παροτρύνσεις του εἶχεν ἀπασχολήσῃ μετ' αὐτοῦ εἰς παρατόλμους ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις οὐ μόνον τὴν προῖκα σχεδὸν τῆς Λίνας ὀλόκληρον, ἀλλὰ καὶ ξένα κεφάλαια διαφόρων πιστωτῶν. Ἀτυχῶς ὅμως ὅλα σχεδὸν τὰ φορτία, ὅσα εἶχεν ἀποστείλει εἰς Ἀγγλίαν ἐκ διαφόρων λιμένων τῆς Πελοποννήσου, ἔμενον σχολάζοντα καὶ ἀζήτητα εἰς ὑπερβολικὴν ὑποτίμησιν. Οἱ πιστωταὶ του τὸν ἐπίζον καὶ τὸν ἐξηνάγκαζον εἰς ἀνανέωσιν τῶν ἐμπορικῶν του γραμματίων ὑπὸ βαρεῖς τόκους. Ἐνῷ δὲ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀνέμενεν ἐναγωνίως ἐνθαρρυντικὰς ἐξ Ἀγγλίας εἰδήσεις, αἴφνης, πρὸ τριῶν ἡμερῶν μανθάνει τὴν χρεωκοπίαν τοῦ αὐτόθι συγγενοῦς του, εἰς τὴν πτώσιν τοῦ ὁποίου συμπαρεσύρετο καὶ αὐτός.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν οἱ δανεισταὶ του εἶχον ἐνεργῆσαι προσημείωσιν ἐπὶ τῶν κτημάτων του καὶ ἐπρόκειτο νὰ προβῶσιν εἰς κατάσχεσιν καὶ τῆς κινητῆς του περιουσίας, τῶν πολυτελῶν ἐπίπλων καὶ τῶν πολυτίμων παραφέρνων τῆς Λίνας, ἡπει-λεῖτο δὲ καὶ ἡ προσωπικὴ του ἐλευθερία συνεπεία τῶν ἀπὸ τῆς

προτεραιάς διαμαρτυρηθέντων εἰς βάρος του συναλλαγματικῶν.

Ὁ Κίμων μόλις συνεκράτει τὰς διασαλευθείσας φρένας του ὅταν εὗρέθη αἴφνης πρὸ τοῦ οἰκονομικοῦ αὐτοῦ χάους, εἰς ὃ ἐκρημνίζετο ἀφρεύκτως πλέον ἢ περιουσία του πᾶσα, ἡ κοινωνική του θέσις, ἡ ὑπόληψις του, ἡ εἰκογενειακὴ του γαλήνη, ἡ εὐτυχία του, ὁ ἔρωσ του, ἡ Λίνα του, τὸ πᾶν !

* *

Ἡ Λίνα ἀπερροφημένη τὴν ἡμέραν ἐκείνην περὶ τὴν συμπλήρωσιν τῆς χορευτικῆς τῆς προετοιμασίης δὲν εὔρε καιρὸν νὰ ἀναγνώσῃ ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς καὶ καταβέβλημένης φυσιογνωμίας τοῦ Κίμωνος τὸ ἐνδόμυχον μαρτύριον τῆς ψυχῆς του. Ἐνῷ δὲ εἶχεν ἐξέλθει οὕτως ἐνωρίς παρὰ τὸ σῦνηθες, ἐπέστρεψε πολὺ πέραν τῆς μεσημβρίας χωρὶς νὰ προγευματίσῃ, χωρὶς καὶ νὰ ἀνκπαυθῇ, σύννους καὶ σιωπηλός. Ἀλλ' ἡ Λίνα δὲν παρετήρησε τὴν ἀσυνήθη αὐτὴν ἀταξίαν. Πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐπανῆλθεν οἴκαδε περίφροντις, καὶ παραλαβὼν ἐκ τοῦ γραφείου του ἑγγραφὰ τινὰ ἐξήρχετο ἐν σπουδῇ. Ὅταν δὲ ἡ Λίνα, πλήρης χάριτος καὶ τρυφερότητος, τῷ ὑπέμνησεν ὅτι τὴν ἐννάτην ὥραν δέον νὰ ὦσιν ἑτοιμοὶ διὰ τὸν χορὸν, ὁ Κίμων κατένευσε μηχανικῶς καὶ ἀσυνειδήτως χωρὶς οὐδὲ νὰ ἐννοήσῃ καὶ τί τῷ ἔλεγεν ἐκείνη.

Ἀλλ' ἐν τῇ συνεσκοτισμένῃ φαντασίᾳ τοῦ Κίμωνος αἱ συμφοραὶ αὐτοὶ ἐλάμβανον μερίζοντας ἔτι διαστάσεις καὶ ζοφερώτερα χρώματα, ὅταν πρὸ πάντων ἀνελογίζετο τὴν Λίναν, εἰς ἣν οὐδὲν εἶχεν ἀνακοινώσει μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, διότι ἔτρεψε μὴ τὴν κεραυνώσῃ διὰ τῶν ἀποκχλύψεων τούτων.

Ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ τολμήσῃ, πόθεν ν' ἀντλήσῃ τὴν δύναμιν καὶ τὸ θάρρος, νὰ τὴν ἀρπυνίσῃ ἀπὸ τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα ὄνειρα τῆς εὐτυχίας τῆς εἰς τόσῳ τρομερὰν καὶ ἀπίστευτον πραγματικότητα ; Πῶς νὰ τῇ ἀναγγείλῃ ὅτι διέρρευσεν εἰς χεῖράς του ὅλη τῆς ἡ προῖξ, ὅτι προεξώφλησε τόσον ἀφρόνως τὸ μέλλον τῆς καὶ ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς εἶνε καταδεδιχασμένη εἰς βίον ἄστημον καὶ ἀφνῇ, μεστὸν ἐνδείας καὶ στερήσεων ; Καὶ τί δικαίωμα εἶχε νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν γαλήνην καὶ τὰς ἀθώας συγκινήσεις τοῦ παρθενικοῦ της θαλάμου καὶ τῶν μητρικῶν κόλπων, διὰ νὰ τὴν καταστήσῃ συνυπεύθυνον τῆς ἀφροσύνης του ; Καὶ ὑπὸ τιοῦτους ὅρους ἦτο ἄρχ γε δυνατόν ποτε νὰ διατηρηθῇ ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ γλυκεῖα ἐκείνη ποίησις τῆς ἀγάπης των ;

Περὶ ἑαυτοῦ δὲν ἀπεθαρρύνετο. Ἦτο ἐκ τῶν κραταιῶν χρακτῆρων οἵτινες γνωρίζουν νὰ ἐγκαρτερῶσιν εἰς τὰς ἐναντιώσεις τῆς κοινωνικῆς ἀνεμοζάλης. Εἶχε καὶ θέλησιν χαλυβδίνην καὶ φρόνημα ὑπέροχον, καὶ ἡδύνατο, περισυλλέγων τὰ λείψανα τῆς περιουσίας του καὶ τὰς κλονισθείσας ψυχικὰς του δυνάμεις, νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀπτόητος τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, νὰ ἐργασθῇ, νὰ ἀνακτήσῃ βαθμηδὸν ὅ,τι ἀπώλεσε, νὰ ζήσῃ ἐπὶ τέλους ἀφανῆς, ἔστω, ἄνευ κόμπου καὶ ἐπιδείξεων, ἀλλ' εὐδαίμων πάντοτε εἰς τὸ μικρὸν τοῦ ἄσυλον, παρὰ τὸ πλευρὸν καὶ τὴν ἀγάπην τῆς Λίνας του.

Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐλπίζῃ τώρα πλέον ὅτι ὑπεράνω ὅλης αὐτῆς τῆς καταιγίδος θὰ ὑπέλαμπε κἂν εἰς ἀστήρ παρήγορος, καὶ ὅτι ἐκ τῆς καταστροφῆς ἐκείνης θὰ διέσωζε ἓνα κἂν, τὸν ὠραιότερον καὶ τιμωφέστερον θηταυρόν του — τὴν ἀγάπην τῆς Λίνας του ;

* *

Οὕτω συντετριμμένος καὶ ἀπελπισ ἐπέστρεψε βραδέως οἴκαδε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

Ἡ Λίνα ἔδραμε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ μετὰ πικρῶν παραπόνων.
— Εὖγε, Κίμων ! ὦραῖα μοῦ τὰ κατὰφερες ἀπόψε ! Καλέ, τί ἔγινες ; Τί ὦρα εἶν' αὐτή ; Τὰ μεσάνυχτα θὰ πᾶμε εἰς τὸν χορόν ;

— Εἰς τὸν χορόν ! ποῖον χορόν ; Ἄ ! . . . οὐφ ! ἔχεις δίκαιον εἶδες ; ὅλως διόλου τὸ ἐλησμόνησ . . .

— Τὸ ἐλησμόνησες ! ὦραῖα, νὰ σοῦ πῶ, θυμάσια ! Καὶ τὸ λέγεις μὲ τόσῃν ἀπάθειαν. Καλέ, τί ἔπαθες, Κίμων ; Ἀστείζεσαι ἢ ἐτρελλάθης ;

— Πίστευσε, Λίνα μου . . . καὶ μοῦ συνέδη . . . ἓνα ἀπρόβλεπτον ἐμπόδιον . . . ἔπειτα ἔχομεν ἀκόμη καιρόν . . .

— Ἐχομεν ἀκόμη καιρόν ; Ἐεύρεις ποῦ εἶσαι νόστιμος ἀπόψε ! Καὶ πότε θὰ ἐτοιμασθῇς σύ ; Ἐφερεις τὸ ἀμάξι μαζὶ σου ; Εἶνε κάτω ; Μᾶς περιμένει ; Ἐλα λοιπόν, κάμε γρήγορα, ἐτοιμάσου . . .

— Ἄ ! ναί ! τὸ ἀμάξι . . . ὦ ! διάβωλε ! . . . Εἶδες νὰ ξεχάσω νὰ εἰδοποιήσω τὸν ἀμαξῶ . . .

— Τὸ ἐξέχασες ; ἀνεκραύγασεν ἡ Λίνα διανοίγουσα ἐν ἀπορίᾳ τοὺς μεγάλους καὶ ἐκφραστικὸς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς καὶ

κρυσταῖνα ἐν ἀπελπισμῷ τὰς παλάμας. Τὸ ἐξέχασες ! "Ἄλλο πάλιν αὐτό ! Δὲν μοῦ λές τί κωμωδίας εἶνε αὐταίς, Κίμων ; Θέλεις νὰ παίξῃς μαζῇ μου ἢ ἐννοεῖς νὰ γίνω γελοία εἰς τὸν κόσμον ; Ὅριστε, τώρα !

— Μά, Λίνα μου, τὰ ἐμπόδια εἶνε διὰ τοὺς ἀνθρώπους . . .

— Καλὲ τί θὰ 'πῇ αὐτό ! Ἐεύρεις ὅτι ἔχω ὑποσχεθῇ πρὸ τῶσων ἡμερῶν ὅλους τοὺς χοροὺς καὶ οἱ καθαλιέροι μου θὰ με περιμένουν εἰς μάτην ; Καὶ ὁ χορὸς τώρα ἔχει ἀρχίσει πρὸ δύο ὥρων ! . . . Ἀχ ! Θεέ ! Θεέ μου ! . . . αὐτὸ εἶνε ἀπελπισία ! . . .

Καὶ κατέπεσεν ὀλιγοδρανῆς ἐπὶ τῆς ἑδρας ἑτοιμος νὰ ἐκτραχῇ εἰς δάκρυα στενοχωρίας.

— Λίνα μου — ἔσπευσε νὰ τὴν πραινῇ ὁ Κίμων — ἂν ἤξευρες, Λίνα μου . . .

— Οὐφ ! ἄφησέ με, σὲ παραναλῶ· δὲν θέλω νὰ 'ξεύρω τίποτε, διέκοψεν ἐκείνη. Ἐεύρω μόνον πῶς δὲν σ' ἐννοῶ διόλου. Ἀκοῦς ἐκεῖ. ἐμπόδια ! Τί εἶδους ἐμπόδια εἶνε αὐτὰ παρακαλῶ, ποῦ σοῦ τυχαίνουν νύχτα, μεσάνυχτα ; Τί σπουδαῖα μυστικά νὰ εἶνε αὐτὰ τάχα, τὰ ὅποια κρατεῖς κρυφὰ ἀπὸ μένα ; . . .

— Λίνα, σὲ βεβαιῶ, εἶσαι ἄδικος . . .

— Βέβαια ! νομίζεις ὅτι δὲν τὸ βλέπω ἐγὼ τῶσας ἡμέρας τώρα πῶς ἔγινες διαφορετικός. Φαίνεται, σὲ ἐκούρασεν ἡ εὐτυχία ποῦ εὗρισκες μαζῇ μου, καὶ τώρα τρέχεις νὰ τὴν ζητῇς ἔξω . . .

Ὁ Κίμων μόλις συνεκράτει ἐν τῷ δι' ὑπερτάτου ἠθικοῦ ἀγῶνος.

— "Ἀκουσε, Λίνα· τῇ εἶπε μετὰ φωνῆς ὑγρᾶς ἐκ τοῦ πόνου καὶ τῆς βαθείας συγκινήσεως. Ἀπῶψε εἶσαι ταραγμένη . . . δὲν θὰ με ἐννοήσῃς ὅ,τι καὶ ἂν σοῦ 'πῶ ! "Ἐλα, σήκω τώρα νὰ πᾶμε εἰς τὸν χορὸν καὶ αὐριον ὅταν μάθῃς τί τρομερὰ πράγματα μοῦ συνέβησαν . . .

— "Ὅχι, ὄχι· εἶμαι περίεργη νὰ μάθω τώρα αὐτὰ τὰ τρομερὰ πράγματα ! Μὴ σε μέλῃ ! Θὰ σὲ ἐννοήσω δά, ὅσον καὶ ἂν προσπαθήσῃς νὰ μὴ τὸ κατορθώσω ! . . . Ἐμπρός, λέγε !

Καὶ ἐκάρφωσεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα δυσπιστίας καὶ λεπτοῦ σαρκασμοῦ.

* *

Ἡ ψυχικὴ ἀγωνία τοῦ Κίμωνος ἐξεχειλίζετο πλέον. Αἱ στιγμαὶ ἦσαν κρίσιμοι. Διεκύβευεν ἤδη τὸ πᾶν, τὴν τελευταίαν ἐλπίδα. Μία στιγμήν ἀκόμα, ἐν ἑτι βῆμα καὶ θὰ παρεφρόνει.

Συνεκέντρωσεν ὅσῃν δύναμιν παρέχει ὁ ἀγὼν τῆς ἐσχάτης ἀπελπισίας εἰς τὸν καταποντιζόμενον ναυαγόν, ἐπλησίχσεν ἐγγύτερον πρὸς τὴν Λίαν, ἔλαβε τὰς χεῖράς της, τὴν περιέβαλε διὰ τρυφεροῦ καὶ διαπύρου βλέμματος, καὶ θλίβων αὐτὰς εἰς τὰς ἰδικάς του :

— 'Πές μου, Λίνα, τῇ εἶπεν. Πιστεύεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ ; Πιστεύεις ὅτι ἂν ἔχῃ δι' ἐμὲ ἀξίαν τινὰ καὶ σκοπὸν ἢ ζωὴν, ὁ κόσμος, ἡ φύσις ὅλη, εἶνε μόνον καὶ μόνον διότι βλέπω τὴν ζωὴν αὐτὴν ὠραίαν καὶ ἀκτινοβόλον ὑπὸ τὸ μαγικὸν πρῶσμα τῆς ἀγάπης σου ;

Ἡ Λίνα τὸν παρετήρει ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἄφωνος καὶ μετὰ τινος συμπαθοῦς ἐκπλήξεως.

— Αἶ, Λίνα! 'πές μου. Ἑπτὰ μῆνας διαρκῶς ἐμελέτησες καὶ ἀνέλυσες τὴν ψυχὴν μου. Ἀμφιβάλλεις τάχα ὅτι εἰς τὰς φλέβας μου, εἰς τὸν νοῦν μου, μία μόνη κυκλοφορεῖ ἰδέα, ἐν μόνον αἰσθημα, μία ἐπιθυμία ἄσβεστος, ἡ ἰδικὴ σου εὐτυχία, Λίνα μου ; Ἐρώτησε τὴν συνείδησίν σου. Δὲν σοῦ λέγει τάχα αὐτὴ, ὅτι τίποτε προσφιλέστερον δὲν ἔχω, δὲν πιστεύω, δὲν θέλω νὰ γνωρίζω ἄλλο εἰς τὸν κόσμον, παρὰ σέ, σὲ μόνον, ἀκριβὴ μου Λίνα ;

'Ρῖγος συγκινήσεως διέδραμε τὸ σῶμα τῆς Λίνας. Ὁ Κίμων ἀναντιρρήτως ἔλεγεν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἐκείνη ἠσθάνετο ἔτι βαθύτερον. Καὶ ἀπέπνευε τόσῃν εἰλικρίνειαν καὶ τρυφερότητα καὶ πάθος ἢ ἀναπαλλομένη φωνή του, ὥστε ἡ Λίνα συνησθάνθη αὐτὴν δονήσασαν, ὡς ἡλεκτρικὸν ρεῦμα, τὴν καρδίαν της ὅλην. Ἡσθάνθη τὴν χεῖρα του φλεγομένην καὶ τρέμουσαν ὑπὸ τὴν ἰδικὴν της. Ἀνεκινήθη αὐτομάτως ἐκ τῆς τέως νωχελοῦς θέσεώς της, τὸν προσέβλεψε ἀτενῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὥσει διαγνοῦσα ἤδη εἰς τὸ θολὸν βλέμμα του τὴν ἐπικειμένην νὰ ἐκκραγῇ ψυχικὴν του καταιγίδα, καὶ ἔντρομος σχεδὸν :

— Τί ἔχεις. Κίμων ; ἐκραύγασε. Τί εἶνε λοιπόν ; Τί συμβαίνει. Μὲ κάμνεις νὰ τρέμω . . .

— Ἀκουσε, Λίνα! ὁ βίος ἡξεύρεις, εἶνε πλήρης ἀκανθῶν καὶ ῥόδων. Εἰς τὸ φοβερὸν καὶ ἀλλόκοτον συμβόλαιον τῆς ζωῆς ἡ μοῖρα ἔχει θέσει φρικτοὺς ὄρους. Ἐν μειδιάμα καὶ ἑκατὸν σπαραγμούς. Μίαν χαρὰν καὶ ἑκατὸν δοκιμασίας. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀναλογία. Καὶ ἐνῶ ἀφ' ἐσπέρας ὀνειρευόμεθα ὅτι ἐντρυφῶμεν εἰς

ἀτελεύτητον παράδεισον εὐδαιμονίας, αἴφνης τὸ πρῶτ' ἐξυπνῶμεν εἰς κόλασιν συμφορῶν καὶ μαρτυρίου . . . Πές μου, Λίνα ἂν αὐριον—μεθαύριον, τώρα αἴφνης, ἐμάνθανες ὅτι δὲν εἶσαι πλέον εὐτυχής, ὅτι . . .

Καὶ διεκόπη ὑπὸ λυγμῶν μὴ δυνάμενος νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Ἀλλὰ πρὸς τί ὅλα αὐτά, Κίμων μου; Λέγει μᾶς συμβαίνει λοιπὸν κανὲν τρομερὸν δυστύχημα; ἐκραύγατεν ἡ Λίνα, ἥς ἡ ἀνησυχία ἐκορυφοῦτο βαθμηδόν.

Καὶ ὁ Κίμων ἤρξατο νὰ τῇ διηγήται τὴν ἀποτυχίαν τῶν ἐπιχειρήσεών του, τὰς ἀπροόπτους οἰκονομικάς του περιπετείας καὶ τὰ θλίβερα γεγονότα τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Ἡ Λίνα ἔμεινε ὡς ἀπολιθωθείσα, ὡς νὰ διετέλει ἐν παραισθησίᾳ. Τὸν ἤκουεν ἀσθμαίνουσα, ἐξαρτωμένη ἐκ τῶν χειλέων του, μεταπίπτουσα ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν, ἀπὸ τῆς μιᾶς ἐντυπώσεως εἰς ἄλλην ὀδυνηροτέραν. Καὶ οἱ λόγοι του ἐξερρήγγυντο ὡς κεραυνοὶ εἰς τὰ ὦτα της καὶ συνέτριβον τὴν ψυχὴν της καὶ συνεσχότιζον ὅλον ἐν εἰς μαύρας εἰκόνας τὴν τέως ἀνέφελον φαντασίαν της, ἐν τῇ ὁποίᾳ πρὸ μικροῦ ἀκόμη ἡ ζωὴ καὶ ὁ κόσμος ἠκτινοδόλει διὰ τῶν γλυκυτέρων χρωμάτων διαφανής, εὐώδης, ἔμπλεως φωτός, γαλήνης, χαρᾶς, ἀρμονίας.

* *

Ὅταν ὁ Κίμων ἐπέρανε τὴν ἐξομολόγησίν του, ἐπεκράτησαν στιγμαὶ τινες ἐπισήμου σιγῆς, ἣν καθίστων ἐπιβλητικωτέραν οἱ μονότονοι κρότοι τοῦ ἐκκρεμοῦς. Ἡ Λίνα ἔφερε κατ' ἀρχὰς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ φλεγομένου μετώπου της, οἷονεὶ συγκρατοῦσα τὴν ἐκρηγνυμένην αὐτῆς κεφαλὴν, ἐνῶ διὰ τῆς ἐτέρας ἀπέμασσε δύο μεγάλα δάκρυα καταλειδόμενα βραδέως ἐπὶ τῶν ραδινῶν της παρειῶν.

Εἵτα, ὡς νὰ συνεκέντρωσε διὰ μιᾶς ὅλον τὸ ἠθικὸν κάλλος τῆς ψυχῆς της καὶ τὴν δύναμιν τοῦ διαιγουῦς της πνεύματος, τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγων ἀκόμη στιγμῶν ἐσχίαζον νέφη ματαιοφροσύνης καὶ καπνοὶ κενοδοξῶν σχεδίων, ἠγέρθη γλυκεῖα, συμπαιθής, ἀξιοπρεπὴς ἅμα καὶ ἀγέρωχος, ὡς ἡγεμονίς, ἐνῶ θεῖα τις αἵγλη κατηύγαζε συγχρόνως τὴν ἀγγελικὴν της μορφήν καὶ οὐράνιον μειδίαμα ἀνέλαμψεν ἐπὶ τῶν χειλέων της.

Ἦνοιξε τὰς ἀγκάλας της εἰς τὸν Κίμωνα, καὶ μετὰ φωνῆς μελωδικῆς ἐκ τρυφερότητος καὶ στοργῆς :

— Αἶ ! καὶ τώρα ; τῷ εἶπεν. Αὐτὴ ἦτον ὅλη ἡ θλιβερά ἱστορία καὶ μ' ἐτρόμαξες ἄδικα ; Καυμένε, Κίμων ! Κ' ἐγὼ ἐφοβήθηκα μήπως διέπρηνες κανὲν φοβερὸν κακούργημα, μήπως . . . ἔπαυσες αἰφνης νὰ με ἀγαπᾷς. "Ελα, σήκω, λάβε θάρρος. Ἄ ! κρίμα ! ποτέ μου δὲν σὲ ἐπίστευα τόσο μικρό-ψυχον καὶ δειλόν.

Ὁ Κίμων δὲν ἐτόλμα ἀκόμη νὰ πιστεύῃ εἰς ὅ,τι ἤκουεν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐπλανᾶτο ἐν ὀνείρῳ.

— Ἀλλὰ Λίνα μου, ἐψέλλισε, μόνον διὰ σὲ τρέμω, μὲ ἐννοεῖς ; Μόνον διὰ σὲ φοβοῦμαι . . .

— Δι' ἐμέ ; Ἄ ! τί ἄδικος ποῦ εἶσαι. Καὶ μὲ ὑποθέτεις λοιπὸν τόσῳ μικράν ; "Οχι, Κίμων ἀπατᾷσαι. Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι εἶμαι ἕτοιμος νὰ διαμοιρασθῶ μαζὶ σου πᾶσιν πικρίαν καὶ στέρξιν. Τί τάχα ; μόνον λοιπὸν τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας ἔπρεπε νὰ συμμερίζωμαι μαζὶ σου ; "Οχι, ὄχι. Ἄν ἔχασες τὰ πάντα, σοῦ μένει ἀκεραία ἡ ἀγάπη μου. Δὲν σοῦ ἀρκεῖ ;

— Ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖς Λίνα, ὅτι εἴμεθα πτωχοὶ τώρα, ὅτι θὰ ὑποφέρῃς . . .

— Πτωχοί ; ποῖος σοῦ τὸ εἶπε ; Ἐξ ἐναντίας θὰ εἴμεθα βα-
θύπλουτοι πάντοτε μὲ τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης μας.

— Καὶ δὲν σκέπτεσαι ὅτι θὰ στέρηθῃς τὰ θέατρα, τοὺς χο-
ροὺς, τὰς ἐσπερίδας, τὰς διασκεδάσεις, τὸν κόσμον ; . . .

— Δὲν βαρύνεσαι ! τί νὰ τὸν κάμω τὸν κόσμον ; Πίστευσέ
με, αἰσθάνομαι πληξὶν μέσα εἰς τὸν θόρυβον καὶ τὴν ψεύτικη
ζωὴ τοῦ κόσμου.

— Καὶ σὺ πρὸ ὀλίγου ἀκόμα . . .

— Ἄ ! ναι ! ἤμουν ἀνόητη παρεξηγοῦσα τὸν ἑαυτὸν μου.
Τώρα ὅμως αἰσθάνομαι ὅτι θέλω καὶ πρέπει νὰ ζήσω μόνον
διὰ σὲ καὶ ὄχι διὰ τὸν κόσμον.

— Καὶ ἂν ἀναγκασθῶμεν, Λίνα, νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας
διὰ τὴν ἐπαρχίαν, νὰ ζήσωμεν δύο-τρία ἔτη λόγῳ οἰκονομίας
εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τὴν μοναξιάν, εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο κτῆμα. . .

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον ! Σὲ βεβαιῶ, μὲ τρελλαίνει ἡ ἐξοχή.
Καὶ τί ὠραιότερον ; Ἐκεῖ μοῦ φαίνεται πῶς θὰ εἶμαι πλησιέ-
στερον τῆς ψυχῆς σου καὶ τῆς ἀγάπης σου.

— Ναί, ἀλλὰ μόνη ἐκεῖ εἰς τὴν ἐρημίαν θὰ ἀναγκάζεσαι
ἴσως νὰ κοιτάζῃς κάποτε . . .

— Μόνη ! Πῶς μόνη, ἀφοῦ θὰ εἶμαι πλησίον σου ; "Επειτα νὰ σοῦ πῶ, μ' ἀρέσει ἡ ἐργασία. Ἡ ἐργασία θὰ μου δίδῃ ὑγείαν εἰς τὸ σῶμα καὶ γαλήνην εἰς τὴν ψυχὴν. Μὴ σε μέλη ! Νὰ ἰδῇς τί καλὴ νοικοκυροῦλα θὰ σοῦ γείνω ἐγώ . . .

— Πτωχὴ Λίνα ! πόσον εἶσαι ἄπειρος ἀκόμη τοῦ κόσμου. Μὰ δὲν συλλογίζεσαι διόλου ὅτι τίποτε δὲν μᾶς μένει ; Ξεύρεις ὅτι κανὲν ἄλλο ἐφόδιον πλέον δὲν ἔχω διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, παρὰ τὴν προσωπικὴν μου ἐργασίαν ;

— Δὲν ἔχεις ; ἀπατᾶσαι ! "Εχεις τὴν ὑγείαν σου, τὴν νεότητά σου, τὸ ἰσχυρὸν πνεῦμα σου, τὴν καλὴν σου καρδιά, τὴν ὑπόληψίν σου καὶ ἐπὶ τέλους τὴν ἀγάπην μου. Τί ἄλλο θέλεις ; Αἶ, κακὲ καὶ ἀχάριστε ; . . . "Α ! ἀλήθεια· στάσου μία στιγμή... καὶ ἐσυλλογίσθηκα . . .

Καὶ ἐλαφρά, ταχεῖα, ὑπόπτερος, ὡς μυθικὴ τις νύμφη θεσπέσια, ἔδραμεν εἰς τὸν παρακείμενον θάλαμον, ἐξ οὗ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐπεφάνη πετιῶσα περιχαρὴς καὶ τρυφερὰ πρὸς τὸν Κίμωνα, κρατοῦσα εἰς χεῖρας ἠνεωγμένην μικρὰν περίκοσμον πυξίδα, διακέντητον ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος.

— Νά, Κίμων ! ἐδῶ ἔχω ὅλα μου τὰ νυμφικὰ δῶρα, τοὺς ἀδάμαντάς μου καὶ τὰ χρυσᾶ κοσμήματα. Δὲν λέγω πῶς εἶνε σπουδαῖα πράγματα. Ἀλλὰ μ' αὐτὰ θὰ εἰμπορέσῃς προσωρινῶς νὰ οἰκονομήσῃς τὸν δανειστήν σου ἐκείνον ποῦ σοῦ ἀπειλεῖ τὴν προσωπικὴν σου ἐλευθερίαν. . . ὦ ! νὰ τὸν χαρῶ τὸν ἔξυπνον ! . . .

Ὁ Κίμων ἐπνίγετο ἤδη ἐκ συγκινήσεως. Δὲν ἐκρατήθη πλέον.

— Λίνα μου ! ἐφώνησεν εἶσαι ἄγγελος, εἶσαι ἡ θεία Πρόνοια...

Καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ ἀναπαλλομένου στήθους του, τὴν κατέκλυσε δι' ἀσπασμῶν καὶ ἀφῆκε νὰ ρεύσωσιν ἀκράτητα τὰ δάκρυά του.

* *

Ἡ Λίνα ἔκλαιεν ἐπίσης καὶ ἐκείνη.

Ἦσαν τὰ πρῶτα δάκρυα τῆς εὐτυχίας των.

Ὁ Κίμων, ἀπὸ τοῦ βάθους ἐκείνου τῆς κοινωνικῆς του πτώσεως καὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστροφῆς, ἦτο ἐν τούτοις ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν . . .

Ἀθῆναι, 17 Φεβρουαρίου 1888

Κωνστ. Φ. Σκόκος